

Ozsváth Beáta

ÉLETRE ÍTÉLVE

Életet Ígérve

Előszó

Talán sokan meglepődnek a könyv címén. Rengetegen nem tudják, ezért mondom el a legelső kéziratom arról szót, hogyan harcoltunk és küzdöttünk ketten a kisfiammal, Lalikával a kegyetlen betegséggel: a leukémiával. Öt éves küzdelem volt a mienk, aminek a vége az lett, hogy egyetlen gyermekem elvesztette élete legnagyobb csatáját. Sokat szenvedett. Néha elgondolko-dom, hogy miért? Miért is kell egy gyermeknek ennyi kint és szenvedést átélnie? Gondolom, az olyan szülők, mint amilyen én is vagyok, számtalanszor teszik fel maguknak vagy éppen Istennek ezt a kérdést. A válasz soha nem fogjuk megtudni. Vagy, ha igen, nem itt a földön, hanem majd odaát. Odaát ahol a gyermekeink vannak.

A könyvem még arról is szólt, hogy egy gyermek felnőtt embereket megszégyenítő hitvallásról tett tanúbizonyosságot, mindannak ellenére, amilyen szenvedéseken kellett átmennie.

A halálos ágyán a kilenc éves gyermekem arra kért engem, hogy bízzak Istenben, és hogy éljek. Ahogy ő fogalmazott: Élned kell! Az első könyvem megírásánál az vezérelt, hogy kellő emléket állítsak a kisfiamnak, az ő hitének, a közös küzdelmünknek. Szerintem minden gyermek életéről könyvet lehetne írni, akik ezt a csatát megvívták, ha sikerült nekik megnyerni, ha nem. Rengeteg gyermeket láttam meghalni. Rengeteg gyermek haláltusáját néztem és hallgattam végig. Már megszámolni sem tudom. Minden gyermekbe belehaltam. Egy gyermek pedig magával vitte a lelkem egy darabját. Ő pedig a kisfiam. Amikor karjaimban elaludt örökre,

olyan iszonyatos fizikai fájdalmat éreztem a szívemben, hogy leírni nem lehet. Olyan érzés volt, ahogy ő távolodott el a szellemi világba – ezzel egyidejűleg tőlem – mintha kiragadták volna a szívemet és vitték volna el messzire. Nem törődve az én lelki és fizikai fájdalommal. Nem, nem nézték. Neki mennie kellett, nekem maradnom.

Többek között nagyon elgondolkodtatott a kisfiam kijelentése: „Anya neked még élned kell!”

Miért is kellene nekem tovább élnem? Nélküle? Hogyan lehet ezt elviselni? Ennyi kínt és fájdalmat, amit egy gyermek elvesztése vonz maga után. Egy egyetlen gyermekét elveszítő szülőnek, aki egyedül vállalta, hogy felneveli őt. Miért is ne akarjam a halált? Volt, amikor szédítő hangulatváltozásim közepette egy széket is eltörtem, mert én menni akartam, de a neki tett fogadalmam visszatartott. Ha valaki is megkérdezné szegény szekrényajtómat vagy éppen a bejárati ajtómat, és beszélni is tudnának... Annyi ütést és rúgást senki nem kapott szerintem világ életében, mint amit ők ketten. Tettem ezt azért, mert én menni akartam a kisfiam után, de valami mégsem engedett. Igen a fogadalmam, amit neki tettem a halálos ágyánál. A lélek és az elme harca egymással. Kegyetlen. Ne is ismerje meg senki.

Sok gyötrelmes és álmatlan éjszakán vagyok túl, és rájöttem! Rájöttem arra, hogy mire kért engem a kisfiam! Segítsek az embereken. Ezt a segítséget úgy kell érteni, hogy nem úgy teszem ezt, mint mások. Én nem tudnék sem beteg gyermekeket segítő alapítványoknál tevékenykedni, sem máshol, ahol beteg gyermekekkel foglalkoznak. Bevallom töredelmesen, én erre nem lennék képes! Minden tisztelem azoké az embereké, akik bár gyermeküket elveszítették, mégis ilyen munkahelyen képesek dolgozni, segítő munkát végezni. Én ebben nem lennék erős. Magyarul: nem tudnék, minden egyes nap szembenézni a múltammal, és az iszonyatos felszakadó sebekkel.

Próbálok abban segíteni, hogy leírom mindenkinek, hogyan éltem túl az életem értelmének elvesztését, vagyis az eltelt másfél évet nyugtatók és egyéb más gyógyszerek segítségével nélkül. Persze ez nem azt jelenti, hogy mindenkinek így kell tennie, én csak segítséget szeretnék nyújtani, hogy aki most veszítette el a gyermekét és meginogna az életbe vetett hite, az gondolja át még egyszer. Az én felfogásom szerint, ha a könyv elolvasása után legalább egy embernek erőt adtam, már megérte. Azt sem állítom, hogy a nehezen már túl vagyok. Sosem mondanám. Ez egy olyan sokk az ember életében, amit alig lehet feldolgozni. Feldolgozni? Nem ez a legjobb kifejezés rá. Meg kell tanulni együtt élni vele.

Egy ilyen tragédián átesett szülőnek, főleg akkor, amikor csak egy gyermeke volt, újra értelmet kell találnia az életben és önmagában egyaránt. Az utána következő önmagunk elfogadása nagyon nehéz munka. Ha mi saját magunkat nem fogadjuk el, nem fogadjuk el az életet sem. Aki nem azt mondja egy gyermek halála után, hogy az életnek nincs tovább értelme, azt egyenesen ki merem mondani, hogy hazudik!

Saját bőrömön tapasztalom, hogy egyik nap még jól vagyok lelkileg, de a következő nap már vissza is csuszszantam a kegyetlenül fájdalmas életembe. Az ilyen szülőnek újra meg kell tanulni élni. Ne mondja nekem senki, hogy nem így van! Meg kell tanulni, mert a régi életünkhöz kell visszanyúlnunk, amikor a gyermekünk még nem élt, még nem volt az életünknek a része.

Ez a kézirat nem a megszokott módon készült. Néhol versek és gondolatok tarkítják, ahogy átéltem és megéltem, nem mellesleg cipeltem azt a keresztet, amit az Isten a vállamra rakott. Elmondhatom azt magamról, hogy engem a halál tanított meg élni. Az Isten pedig nem tett mást, mint életre ítelt.

1. fejezet

Másfél év telt a kisfiam halála óta. Még mindig utálok ezt a szót. Ezért helyesbíték: a kisfiam megnyugvása óta. A mosoly az arcán, abban a pillanatban, amikor a kicsi lelke másik otthont választott magának, igazi volt és valós. Két dolgot megtanultam belőle (vagy csak magamat áltatom vele), hogy odaát nem fáj semmi. Az én tanítómesterem maga a halál volt. Ő tanított meg arra is, hogy ne féljek tőle. Márpedig azért ne, mert a kisfiam fog várni engem. Tudom és érzem.

2013. augusztus 14. Bekövetkezett a tragédia. Sokkolt a tudat, hogy egyetlen gyermekem halott. Nem is tudom elmondani mit éreztem az azt követő pár órában. Elmondások alapján tudom, hogyan hívtam fel a hozzám közel álló személyeket a hírrel. Nem is akartam elhinni, de mindenki egymástól függetlenül állította, hogy olyan mélységes nyugalommal, hogy nem is akarták elhinni. Csúnya, nem csúnya, valaki még azt is mondta, hogy viccelek. Nem, nem vicceltem. Azt is elmondták, hogy az a nyugalom, amivel beszéltem nekik, meg is rémisztette őket. Mennyire ironikus, hogy a nyugalom rémisztő tud lenni. Bár ők szerintem, úgy gondolták, hogy ez vihar előtti csend. Talán jól is sejtették. A kisfiam halálát követő egy óra elteltével megmértem a pulzusszámomat: a szívem 64-et vert percenként. Visszagondolva tényleg ez a nyugalom volt a legrémisztőbb az egészben.

Olyan három óra telhetett el és én csak meredtem magam elé. Egy dolgot tudtam csak mondogatni monotonul: meghalt a kisfiam. Sehogy sem tudtam elhin-